

Arrest

nr. 201 409 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. KALIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.E., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van origine Qizilbash te zijn en minderjarig te zijn. U bent 16 jaar geleden geboren in de stad Mazar e-Sharif, het centrum van de provincie Balkh. U woonde er met uw ouders en twee zussen. Uw vader werkte voor zijn vriend en kozijn N.H.Z., in Sarepol. H.Z. was er veiligheidschef.

Op 29 mei 2015 werd N.H.Z. gedood door de taliban. Uw vader ging het lichaam ophalen. Een week later - tegen valavond - liepen u en uw vader in de 'bazaar' toen een witte auto van het type Corolla stopte. Er zaten gemaskerde mannen in. Uw vader duwde u weg en zei: "ren!".

U zette het op een lopen en wanneer u achterom keek, zag u hoe ze uw vader op de grond duwden en in de auto gooiden. U werd achtervolgd, maar men kreeg u niet te pakken. De aanvallers hadden wel uw gezicht gezien en herkend.

Toen u thuis kwam, was u zeer aangedaan. Pas anderhalf uur later kon u uitleggen wat er was gebeurd. Uw oom langs vaders kant en S.J. - een vriend van uw vader - werden er bij gehaald. Aangezien u herkend werd, was het niet langer veilig voor jullie. U en uw moeder moesten de stad verlaten. De komende vijf maanden woonde in een huis van S.J. in Kabul. U bleef er tot er, dankzij de verkoop van enkele eigendommen, voldoende geld verzameld was voor jullie reis naar Europa. In de zomer of herfst van 2015 - na 'eid al adha' (offerfeest) en 'ashura' (sjiitische feest) - verlieten jullie het land.

Onderweg van Afghanistan naar Iran werd u in een aparte auto gezet. Op die manier raakte u gescheiden van uw moeder en zussen. Sindsdien hebt u geen nieuws meer van hen.

Drie weken na uw vertrek kwam u aan in België. Twee dagen later - op 14 december 2015 - diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: een artikel van de taliban in verband met de dood van N.H.Z., documenten over minderheden in Afghanistan en meer specifiek de Qizilbash en Sjiieten, de overlijdensakte van N.H.Z., vier foto's en een artikel betreffende de aanval op een Afghaanse legerbasis in Mazar-i-Sharif.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u het CGVS onvoldoende kon overtuigen van het feit dat uw vader ontvoerd zou zijn door de taliban. Zo beweert u dat uw vader ontvoerd werd kort na het begin van het Afghaanse schooljaar, dus kort na 5-6 maart, en dat dit een week na de dood van N.H.Z. was (CGVS vragen 43, 45-47, 73, 83). Uit de documenten die u voorlegt, blijkt echter dat N. op 29 mei 2015 gedood werd, wat bijna drie maanden na de vermeende ontvoering van uw vader is. Dat u geen exacte data kunt geven, hoeft op zich geen probleem te zijn. Het CGVS is bekend met de moeilijke relatie die Afghanen met concrete tijdsaanduidingen hebben. Het is voor Afghanen makkelijker tijdsbepalingen te geven door dit tegenover bepaalde gebeurtenissen te plaatsen. U doet dit ook: u vertelt dat uw vader slechts een paar dagen na het begin van het school jaar op 15 'hoet' (5-6 maart) ontvoerd werd. Er kan hier bijgevolg geen sprake zijn van een vergissing door een beperkte kennis van de kalender en tijd. Bovendien mag er van u verwacht worden dat u een dergelijk ingrijpende gebeurtenis als de ontvoering van uw vader correct in de tijd kunt situeren. Aangezien u dit slechts een week na de dood van N. situeert, dient vastgesteld te worden dat u hier niet in geslaagd bent. Hierdoor kan er ernstig getwijfeld worden aan de door u voorgehouden feiten. Ook bij de rest van uw tijdsaanduidingen ten opzichte van de ontvoering van uw vader kunnen enkele bedenkingen geplaats worden: u stelt dat u in de zomer of herfst bent vertrokken uit Afghanistan, dat dit vijf à vijf en een halve maand na de ontvoering van uw vader was en dat u drie weken onderweg was naar België. Aangezien u op 12 december in België aankwam, wil dit zeggen dat u eind november zou moeten vertrokken zijn (CGVS vragen 48-53, vragenlijst CGVS opgesteld door een medewerker van DVZ op 17/06/2016). Dit is echter bijna negen maanden na de ontvoering van uw vader en geen vijf à vijf en een halve maand zoals u beweert (CGVS vragen 98-99). Indien u werkelijk vijf maanden na de ontvoering van uw vader zou vertrokken zijn, zou dit nog voor 'ashura' of 'eid al adha' (respectievelijk op 23/10 en 23/09/2015) moeten gebeurd zijn. Ook hier kan er enkel vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent de ontvoering van uw vader correct te situeren binnen uw eigen verhaal. Dit tast de geloofwaardigheid ervan ernstig aan.

Over het moment van de ontvoering zelf kunnen eveneens enkele vragen gesteld worden. Zo vermeldt u aanvankelijk op geen enkel moment dat u toen achtervolgd werd, ook al werd u herhaaldelijk gevraagd hier zo gedetailleerd mogelijk over te vertellen (CGVS vragen 43, 79-83). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat "dit de zaken zijn die u nu vertelt" (CGVS vraag 88). Dit kan onvoldoende verklaren hoe het komt dat u die achtervolging eerder niet vermeldde. Je hebt het enkel over hoe u omkeek en zag hoe uw vader in de auto geheven werd. Indien u op dat moment ook nog eens achtervolgd werd, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u dit dan ook zou vermelden. Die achtervolging zelf kunt u overigens slechts beperkt beschrijven (CGVS vragen 83-86). Veel meer dan dat die persoon achter u aankwam, u herkende en stopte komt u niet. Een dergelijke ongetwijfeld spannende en intense gebeurtenis zou u toch levendiger moeten kunnen beschrijven. Daarnaast beweerde u eerst ook dat er op het moment van de ontvoering veel verkeer was, dat het een 'rush' of drukte was, maar later verklaart u het tegendeel, nl. dat er net weinig auto's passeerden (CGVS vragen 43, 79, 91-92). Dit lijkt u misschien slechts een detail, maar het toont wel aan dat u over eenzelfde gebeurtenis twee verschillende versies geeft.

Een ontvoering is ook veel moeilijker uit te voeren wanneer er veel verkeer is. Indien er een ontvoering plaats vindt waarbij er veel volk en verkeer is, is het net belangrijk snel weg te geraken. In het verkeer dat u aanvankelijk beschrijft, lijkt dit echter niet mogelijk. Verder is het opvallend dat u ook over de acties van uw vader twee verschillende beschrijvingen geeft: de ene keer laat u uitschijnen dat hij er net nog in slaagde u weg te duwen en 'ren!' tegen u te zeggen, want het moment dat u omkeek zag u hem door de taliban in de auto heffen, terwijl u nadien verklaart dat uw vader ook nog probeerde weg te lopen, maar dat ze hem konden inhalen (CGVS vragen 43, 79, 84, 86-87). Opnieuw is dit een andere versie van de feiten. U vertelt ook pas over uw vader die wegliep nadat u geconfronteerd werd met het feit dat het vreemd is dat uw vader u wel nog kon wegduwen, maar zelf niet kon proberen te vluchten. Hierdoor lijkt u uw verhaal aan te passen al naargelang de vragen en opmerkingen die erop volgen. Indien uw vader werkelijk had proberen te ontkomen, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u dit zou vertellen wanneer er gevraagd wordt dat cruciale moment zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven. Uw beschrijving van de ontvoering van uw vader kan bijgevolg onvoldoende overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aangetast wordt.

Dit wordt bevestigd doordat u bij uw registratie als een minderjarige door het bureau MINTEH op 14 december verklaarde dat u bent vertrokken omwille van "familiale problemen". Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u keer op keer dat u dat nooit hebt gezegd (CGVS vragen 106-112). Het kan eventueel zijn dat u toen uw problemen hebt samengevat als familiale problemen, maar de zelfzekerheid waarmee u zegt dat u dit echt nooit hebt verteld, wijst er net op dat dit hier niet het geval is. Bovendien is de ontvoering van uw vader en het feit dat uw moeder en twee zussen vermist zijn toch van een heel andere orde dan wat algemeen onder 'familiale problemen' verstaan wordt. Pas op het einde, na een volgende pauze, haalt u aan dat de ontvoering van uw vader en de verdwijning van uw moeder en zussen toch ook gezien kunnen worden als een 'familiaal' probleem. Dit is echter nooit beweerd geweest door het CGVS. Dat wanneer u met deze vermeende verklaring werd geconfronteerd zelf niet spontaan tot deze conclusie kon komen, doet uitschijnen dat u toen werkelijk een verschillende verklaring hebt afgelegd. De twijfel omtrent deze 'familiale' problemen is op zich onvoldoende om te twifelen aan uw asielrelaas, maar in combinatie met bovenstaande bedenkingen dient er te worden geconcludeerd dat er aan de door u voorgehouden ontvoering van uw vader geen geloof gehecht kan worden.

Verder is er weinig dat er op wijst dat de taliban daadwerkelijk naar u en uw moeder op zoek waren (CGVS vragen 100-105). Na de ontvoering van uw moeder hebben jullie niets meer vernomen van de taliban en waren er ook geen aanwijzingen dat zij op zoek waren naar jullie. Indien de taliban jullie werkelijk hadden willen vinden, mag er verondersteld worden dat zij pogingen zouden gedaan hebben om één van jullie te pakken te krijgen. Jullie bleven nog twee à drie nachten bij jullie thuis. Mochten de taliban u werkelijk herkend hebben en weten wonen hebben, zou er toch mogen verwacht worden dat zij u bij u thuis zouden opzoeken of op een andere manier met jullie contact zouden hebben gelegd. Dat is hier niet het geval. Het is overigens onduidelijk hoe de taliban u precies herkenden of hoe u kan weten dat u herkend werd. Het enige dat ze van u gezien hebben is uw gezicht (CGVS vraag 97).

Uit uw verklaring bij MINTEH kan er overigens ook afgeleid worden dat uw moeder en zussen zouden zijn teruggestuurd naar Afghanistan, terwijl u verklaart dat u ze onderweg bent kwijtgeraakt zonder dat u weet wat er met hen is gebeurd (CGVS vragen 23-30, 36-37). Hierdoor ontstaat er opnieuw twijfel over de waarachtigheid van uw verklaringen.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U haalt ook nog problemen aan omwille van uw Qizilbash-achtergrond, maar deze lijken eerder voorgekauwd. Wanneer u eerder gevraagd werd naar andere problemen zei u immers dat u nooit andere problemen dan de problemen met de taliban hebt gekend (CGVS vragen 77-78, 120). Wanneer er toch nog dieper ingegaan wordt op de problemen die u vanwege uw origine zou gehad hebben, komt u niet verder dan dat u onderschat werd en uitgelachen door klasgenoten (CGVS vragen 120-121). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een risico op ernstige schade of erger vervolging vanwege uw origine.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en werk van uw vader. Hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. De documenten in verband met de dood van N.H.Z. tonen slechts zijn overlijden aan en zeggen niets over de problemen die jullie daarna zouden gehad hebben. Ook de documenten ivm minderheden in Afghanistan zeggen niets over de problemen die u zelf persoonlijk zou ondervonden hebben. Bovendien wenst het CGVS op te merken dat Afghaanse documenten heel gemakkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, waardoor de bewijswaarde ervan überhaupt zeer gering is (zie info blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 61/16 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoeker citeert artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming en stelt als volgt: *"Het CGVS is van oordeel dat verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd, quod non, en zoals hieronder ook zal blijken. In dit kader, moet het CGVS redelijk kunnen oordelen en met de specifieke elementen van de persoon (Qizilbash, niet-begeleide minderjarige die amper 14 jaar oud was bij het verlaten van zijn land, Shia, ...) en de omstandigheden rekening houden. Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat het CGVS deze elementen heeft betrokken in haar beslissing, zeker niet de leeftijd van betrokkene die nu 16 jaar oud is."*

Aangaande de ontvoering van zijn vader door de taliban merkt verzoeker op dat er in Afghanistan regionale verschillen zijn wat betreft het begin en het einde van het schooljaar en dat hiernaar niet werd gevraagd. Hij bevestigt dat hij na de dood van H.Z. niet meer naar school is gegaan. Hij wijst erop dat hij ten tijde van zijn vertrek minderjarig was en nog steeds minderjarig is. Hij stelt dat de kennis die een minderjarige heeft niet zomaar gelijkgesteld kan worden met een volwassen man van bijvoorbeeld 30 jaar.

Aangaande het moment van de ontvoering, stelt verzoeker dat hij de belangrijkste informatie waaraan hij dacht, heeft meegegeven. Naarmate er verdere vragen werden gesteld, begreep hij dat de commissaris-generaal nog andere informatie wenste, waardoor de gestelde vragen verder werden toegelicht. Hij meent dat hieruit geenszins mag worden afgeleid dat hij zijn verklaring aanpast naargelang de vragen van het commissaris-generaal. Betreffende de drukte van het verkeer stelt verzoeker als volgt: *"Hierin zit evenwel geen tegenstrijdigheid, gezien het juist druk en rustig was op hetzelfde moment doch naargelang de plaats waar verzoekende partij zich bevond. Verzoekende partij verduidelijkt dit verder: op het moment van de ontvoering en vooraleer hij een zijstraat was ingeslagen, was het druk verkeer. Op het moment dat hij een zijstraat was ingeslagen, in deze zijstraat was het verkeer rustig."* Opnieuw benadrukt verzoeker dat hij ten tijde van zijn vertrek minderjarig was en nog steeds minderjarig is. Hij stelt dat de kennis die een minderjarige heeft niet zomaar gelijkgesteld kan worden met een volwassen man van bijvoorbeeld 30 jaar. Hij meent dat de commissaris-generaal geen gedetailleerde antwoorden kan verwachten van een zestienjarige minderjarige over feiten die zijn een tweetal jaren geleden afspeelden en dus op een moment dat hij 14 jaar oud was.

Aangaande zijn verklaring over de *“familiale problemen”* op het bureau MINTEH kan verzoeker enkel stellen dat hij zich niet herinnert dit te hebben gezegd. Hij merkt bovendien op als volgt: *“Bovendien verwijst het CGVS naar verklaringen die een 14-jarige niet-begeleide minderjarige heeft afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de aanwezigheid van diens voogd, op een moment dat deze 14-jarige jongen was toegekomen van een uitputtende reis tijdens de welke hij werd gescheiden van zijn moeder en zussen. Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS niet zomaar naar deze verklaringen kan verwijzen laat staan deze kan gebruiken om een weigeringsbeslissing te motiveren, zeker gezien deze verklaring niet werd afgenomen met naleving van artikel 61/16 van de Vreemdelingenwet.”*

Aangaande zijn moeder en zussen stelt verzoeker dat hij van zijn familie werd gescheiden aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan toen ze op weg waren naar Iran. Hij heeft geen nieuws van zijn familie en weet dus ook niet waar ze zijn. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal zich dienaangaande ook baseert op verzoekers verklaringen op het bureau MINTEH en verwijst naar het bovenstaande daaromtrent.

Aangaande zijn problemen omwille van zijn Qizilbash-achtergrond benadrukt verzoeker dat hiernaar niet werd gevraagd tijdens het eerste interview. In het tweede interview werd er volgens hem ook niet naar gevraagd, maar hij heeft bij het begin van het interview automatisch deze toevoeging gedaan. Hij wijst erop dat hij voor de pauze ook documenten hieromtrent overhandigde, doch de interviewer is hier niet op ingegaan. Pas wanneer verzoeker dit voor een derde maal aanhaalt, stelt de *“protection officer”* hieromtrent één bijkomende vraag, aldus verzoeker. Verzoeker acht de documentatie die hij aangaande minderheden heeft overhandigd, wel degelijk van belang aangezien hij tot een specifieke groep behoort.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Volgens verzoeker is zijn origine een belangrijk element in het kader van de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming, maar werd hiermee in de bestreden beslissing geen rekening gehouden. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij besluit als volgt: *“De afkomst van verzoekende partij, zijn leeftijd, zijn gezinssituatie, zijn godsdienst... zijn allemaal belangrijke elementen die betrokken dienen te worden bij de motivatie van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, quod non.”*

2.2. Stukken

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Balkh province”* van 28 april 2017.

Per drager brengt de commissaris-generaal op 8 februari 2018 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn vader werd ontvoerd door de taliban en dat ook hij zelf door de taliban wordt bedreigd.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de ontvoering van zijn vader niet aannemelijk maakt gelet op (a) de onjuiste chronologie van zijn verklaringen, (b) het feit dat hij niet eerder vermeldde dat ook hij werd achtervolgd tijdens deze ontvoering, (c) zijn tegenstrijdige verklaringen over de drukte van het verkeer op het moment van deze ontvoering en over het al dan niet wegrennen van zijn vader; (ii) hij op het bureau MINTEH verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van "*familiale problemen*"; (iii) er geen aannemelijke elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat de taliban naar hem en zijn moeder op zoek waren; (iv) zijn verklaringen tijdens zijn gehoor over het kwijtraken van zijn moeder en zussen niet in overeenstemming zijn met zijn verklaring op het bureau MINTEH dat zijn moeder en zussen werden teruggestuurd naar Afghanistan; (v) hij geen persoonlijke problemen omwille van zijn Qizilbash-achtergrond aannemelijk maakt die kunnen worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift geenszins in slaagt een ander licht te werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo voert verzoeker aan dat er in Afghanistan regionale verschillen zijn over het begin en het einde van het schooljaar, terwijl daar niet naar werd gevraagd. Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen wijst de commissaris-generaal er echter terecht op dat verzoeker zelf verklaarde dat het schooljaar op 15 hoet (Afghaanse kalender; Gregoriaanse kalender: 5-6 maart) begonnen was (gehoorverslag CGVS, verklaring 46). Verzoekers opmerking dat niet werd gevraagd wanneer het schooljaar begon, mist dan ook relevantie. Dat uit de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat H.Z. op 29 mei 2015 werd gedood, terwijl verzoeker verklaart dat zijn vader werd ontvoerd kort na het begin van het schooljaar en een week na de dood van H.Z., valt niet met elkaar in overeenstemming te brengen. In de bestreden beslissing wordt er tevens terecht gewezen op verzoekers incoherente verklaringen betreffende het moment van zijn vertrek uit Afghanistan ten opzichte van de ontvoering van zijn vader; verzoeker voert hierover geen enkel inhoudelijk verweer aan in zijn verzoekschrift.

Aangaande verzoekers jeugdige leeftijd, dient opgemerkt dat verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan 14 jaar oud was en ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een leeftijd had van ruim 16 jaar. Aldus kan niet worden aangenomen dat hij nog niet tot de jaren des onderscheid was gekomen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat van verzoeker dezelfde kennis zou worden verwacht als van een volwassen man van 30 jaar oud, en evenmin duidt verzoeker dit op dienstige wijze *in concreto* aan. Het loutere feit dat in verzoekers verklaringen incoherenties, ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden worden vastgesteld, betekent op zich niet dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn minderjarigheid. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gewezen op het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas op het laatste ogenblik vermeldt dat hij, toen hij wegvluchtte bij de ontvoering van zijn vader, werd achtervolgd, hoewel hij reeds vroeger in het gehoor de kans kreeg zijn asielrelaas op gedetailleerde wijze uiteen te zetten (gehoorverslag CGVS, verklaringen 43 en 79-83).

Dat verzoeker gaandeweg tijdens zijn gehoor meer toelichtingen verstrekke, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, kan niet worden aangenomen daar verzoeker eerder in het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd om zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk te vertellen wat er was gebeurd (gehoorverslag CGVS, verklaring 43), terwijl hij later op de opmerking van de *“protection officer”* dat hij eerder geen melding maakte van het feit dat hij werd achtervolgd slechts repliceerde dat dat de zaken zijn die hij vertelt (gehoorverslag CGVS, verklaring 88). Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker er niet in slaagt deze beweerde achtervolging op een gedetailleerde en doorleefde wijze te omschrijven. Het voorgaande klemt eens te meer daar hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de drukte van het verkeer op het moment van de ontvoering van zijn vader en over het al dan niet proberen weglopen van zijn vader. Dienaangaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de *post factum*-verklaring dat het verkeer druk was op het moment van de ontvoering maar dat het verkeer in de zijstraat rustig was. Geenszins blijkt dit uit zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij op de opmerking van de *“protection officer”* dat hij eerder verklaarde dat het verkeer druk was als volgt repliceerde: *“Nee, eerst zei ik ook dat er geen verkeer op de weg was, het was avond en er passeerden niet veel auto's”* (gehoorverslag CGVS, verklaring 92). Nergens maakt verzoeker melding van het inslaan van een zijstraat, zodat de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht aanvoert dat deze verklaring duidelijk tot stand kwam na reflectie teneinde de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog verenigbaar te laten lijken. Dergelijk verweer is niet ernstig. Waar verzoeker opmerkt dat de feiten zich een tweetal jaren geleden afspeelden toen hij 14 jaar oud was en dat hij tijdens zijn gehoor slechts 16 jaar oud was doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de feiten en omstandigheden die hem er heden toe nopen internationale bescherming te vragen, in zijn geheugen zijn gegrift. Het loutere feit dat verzoeker minderjarig is, betekent verder geenszins dat van hem geen gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas zouden kunnen worden verwacht.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen bij het bureau MINTEH niet kunnen worden aangewend ter staving van de motieven in de bestreden beslissing gelet op artikel 61/16 van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden bijgetreden. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker op het moment van zijn verklaringen op het bureau MINTEH op 14 december 2015 nog geen voogd had, zodat het onmogelijk is om op dat moment de aanwezigheid van zijn voogd te voorzien. Op dat ogenblik verbleef verzoeker reeds twee dagen in België, zodat zijn beweerde uitputtende reis bezwaarlijk als afdoende verklaring kan dienen voor zijn verklaringen op het bureau MINTEH. In zijn nota met opmerkingen wijst de commissaris-generaal er eveneens terecht op dat deze verklaringen deel uitmaken van het administratief dossier en als zodanig wel degelijk in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Verder kan verzoeker betreffende zijn verklaring op het bureau MINTEH over de *“familiale problemen”* slechts herhalen dat hij zich niet herinnert dit niet te hebben gezegd, hetgeen uiteraard geen afbreuk doet aan het bestaan van deze verklaringen. Aangaande zijn moeder en zussen komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij zijn familie kwijt geraakte aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan, waarmee hij geenszins het bestaan van zijn hiermee tegenstrijdige verklaring op het bureau MINTEH ongedaan maakt.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging wegens zijn Qizilbash-achtergrond kan verzoeker worden bijgetreden waar hij stelt dat hij reeds bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van problemen (gehoorverslag CGVS, verklaring 6). Verzoeker omschrijft deze problemen echter als volgt: *“Ik werd altijd onderschat door klasgenoten ik werd altijd uitgelachen vanwege mijn religie. Ze gedroegen zich slecht ze zeiden qazilbash is sekte geen goede mensen ik hoorde veel zulke zaken. [...] Gelijk als ik naar school ging elke dag was ik triest vanwege mijn klasgenoten. Ze zeiden me waarom ben je anders dan ons waarom niet zoals ons. Ze spraken altijd ove rmijn ogen mijn huis dat is anders these and that. Ze lachten ook met mijn manie rvan kleren dragen. Dat is het we hadden niets anders.”* (gehoorverslag commissaris-generaal, verklaringen 121-122). Hieruit kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. De documenten die verzoeker dienaangaande voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) doen aan het voorgaande geen afbreuk. Dit betreft immers slechts algemene informatie en verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Uit deze informatie blijkt immers niet dat ieder lid van de Qizilbash louter omwille van zijn behoren tot deze groep een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Dat er tijdens het gehoor geen verdere vragen werden gesteld, is eenvoudigweg te verklaren door verzoekers antwoord *“Dat is het we hadden niets anders”* (zie *supra*) en heeft dan ook niets te maken met een weigering van de *“protection officer”* om hierop in te gaan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift.

Tot slot dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Verder is er weinig dat er op wijst dat de taliban daadwerkelijk naar u en uw moeder op zoek waren (CGVS vragen 100-105). Na de ontvoering van uw moeder hebben jullie niets meer vernomen van de taliban en waren er ook geen aanwijzingen dat zij op zoek waren naar jullie. Indien de taliban jullie werkelijk hadden willen vinden, mag er verondersteld worden dat zij pogingen zouden gedaan hebben om één van jullie te pakken te krijgen. Jullie bleven nog twee à drie nachten bij jullie thuis. Mochten de taliban u werkelijk herkend hebben en weten wonen hebben, zou er toch mogen verwacht worden dat zij u bij u thuis zouden opzoeken of op een andere manier met jullie contact zouden hebben gelegd. Dat is hier niet het geval. Het is overigens onduidelijk hoe de taliban u precies herkenden of hoe u kan weten dat u herkend werd. Het enige dat ze van u gezien hebben is uw gezicht (CGVS vraag 97).”* en: *“De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en werk van uw vader. Hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. De documenten in verband met de dood van N.H.Z. tonen slechts zijn overlijden aan en zeggen niets over de problemen die jullie daarna zouden gehad hebben. Ook de documenten ivm minderheden in Afghanistan zeggen niets over de problemen die u zelf persoonlijk zou ondervonden hebben. Bovendien wenst het CGVS op te merken dat Afghaanse documenten heel gemakkelijk verkrijgbaar zijn via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, waardoor de bewijswaarde ervan überhaupt zeer gering is (zie info blauwe map van het administratief dossier CGVS).”* Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven – behoudens betreffende het vermelden van zijn vrees wegens zijn religie bij het begin van het gehoor – vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chintal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse nog steeds actueel en correct is. Waar verzoeker opmerkt dat rekening dient te worden gehouden met zijn leeftijd, zijn gezinssituatie, zijn godsdienst et cetera bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming laat hij na in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze elementen volgens hem alsnog zouden aantonen dat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze deze elementen een invloed zouden kunnen hebben op de hiervoor geciteerde analyse betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Balkh in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER